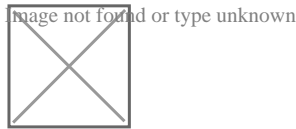

Η απουσία της ουράνιας πατρότητας κάνει τον άνθρωπο ομοφυή με το θάνατο (Μητροπολίτης Μαυροβουνίου και Παραθαλασσίας Αμφιλόχιος Ράντοβιτς)

[/ Πεμπτουσία](#)

Διότι χωρίς τον παντοτεινό Πατέρα, ο έρωτας του ανθρώπου και αυτός ο ίδιος ο άνθρωπος είναι όντως ομοφυής με το χρόνο άρα και με το θάνατο. Ο χρόνος κάνει το θάνατο περιεχόμενο της επιθυμίας (έρωτα) και έτσι περιεχόμενο του ανθρώπου, ο οποίος μόνον μ' αυτήν τρέφεται. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι την αλήθεια αυτή για την οργανική σχέση μεταξύ του έρωτα και του θανάτου αισθάνθηκε εντονότερα απ' όλους κατά τους νεώτερους χρόνους, ένας Εβραίος, ο Φρόυντ[4]. Μόνο με βάση το εβραϊκό υποσυνείδητο, διαμορφωμένο από την ιδέα του φοβερού Γιαχβέ και την επιθυμία του απαγορευμένου καρπού, που γεννά το θάνατο (πρβλ. Γεν. 2,17· 3,6), ήταν δυνατόν ο μύθος περί του Οιδίποδα να προσλάβει τέτοιες διαστάσεις που πήρε στο φροϋδισμό.

Ο φροϋδισμός στο βάθος του είναι η εκ νέου και κατά τρόπο σύγχρονο συγκατάθεση στο ψεύδος του Εωσφόρου σε βάρος του ουράνιου Πατέρα και η αιμομικτική παράδοση στη θανατηφόρο αγκάλη της μητέρας γης: Εδώ τα πάντα έχουν εξυφανθεί από την επιθυμία της σάρκας και την επιθυμία των ματιών (δηλ. από τον έρωτα) αφ' ενός, και, από την ματαιόδοξη αντιζηλία προς τον πατέρα τον δήθεν «σαδιστή» αφ' ετέρου. Το ίδιο πράγμα, αν και με διαφορετικό τρόπο, αποτελεί και ο μαρξισμός, βλαστός και αυτός της ίδιας ρίζας. Διότι, όταν ο Μαρξ «προκαλεί όλο τον κόσμο για να καταρρίψει εκείνο το Γίγαντα - Πυγμαίο και κατόπιν κάνοντας περίπατο πάνω στα ερείπιά του και μεταβάλλοντας τους λόγους του σε έργο να αισθανθεί ίσος προς τον Δημιουργό»[5] τίποτε άλλο δεν κάνει από το να προσπαθεί να πραγματοποιήσει όχι απλώς το προμηθεϊκό, αλλά το εωσφορικό σχέδιο για τον κόσμο και τον άνθρωπο, και τούτο με τον ίδιο μαγικό οφεοπρεπή τρόπο. Απ' όλες τις ενδείξεις, η πιο μύχια μυστική του επιθυμία είναι να «καταργήσει» το Θεό. Διακατεχόμενος από κακία ενθυμείται ο Έγγελος την πρώτη του συνάντηση με τον 23χρονο Μαρξ, «ωσάν να επιθυμεί να αρπάξει την επουράνια σκηνή και να την καταρρίψει μ' όλη του τη δύναμη στη γη»[6]. Είναι φανερό πως ούτε ο Φρόυντ ούτε ο Μαρξ γνωρίζουν άλλον Θεό εκτός απ' τον φοβερό Γιαχβέ των Εβραίων, ο οποίος φέρεται απέναντι στον άνθρωπο, όπως ο Κύριος απέναντι στο δούλο. Απ' αυτό προέρχεται και η επανάστασή τους εναντίον Του, αλλά και η εκ μέρους τους δημιουργία του δικού τους «Θεού» (libido, επανάσταση) «κατ' εικόνα και ομοίωσιν» Εκείνου.

Δυστυχώς, σ' αυτούς, όπως και σε μερικούς μάρτυρες των καινοδιαθηκικών γεγονότων έμεινε άγνωστο το μυστήριο της ουράνιας πατρότητας και υιότητας διότι και οι δύο έμειναν κουφοί και τυφλοί για το Χριστό, ο οποίος απεκάλυψε και δώρισε στον κόσμο το μυστήριο αυτό. Χωρίς όμως το Χριστό, η βία είναι ο πυρήνας κάθε γήινης αυθεντίας, καθώς και παιδαγωγικής που βασίζεται πάνω σε τέτοιες αυθεντίες. Μέσα από την τυραννία του θανάτου, η οποία βρίσκεται στη ρίζα τόσο του έρωτα, όσο και του «οικονομικού ανθρώπου», ο άνθρωπος καταντά απελπισμένος κατάδικος, προορισμένος για το μηδέν, η δε ιστορική του πορεία γίνεται μια αναγκαστική αγωγή και εκβιαστική προπαρασκευή του για την εξαφάνιση πάνω στη λίγο - πολύ θεαματική, αιματόβρεκτη σκηνή του κόσμου τούτου.

Όλα αυτά θα συνέβαιναν αναπότρεπτα κατ' αυτό τον τρόπο, αν δεν υπήρχε η πνευματική πατρότητα ως απελευθέρωση από την τυραννία του θανάτου και ως αναγωγή του ανθρώπου από το βαθμό του δούλου στο αξίωμα του ελεύθερου τέκνου του Θεού. Γι' αυτό ο αγώνας εναντίον της δεν είναι τίποτε άλλο παρά η λανθάνουσα δίψα αυτοκαταστροφής διά της αυτοκαταδίκης στην τυραννία του

θανάτου και με την τυραννική βία εναντίον των άλλων. Όλα δε αυτά εν ονόματι της δικής τους και της δικής μας ευδαιμονίας! Όσο, δε, θα εντείνεται ο αγώνας αυτός, τόσο περισσότερο ο άνθρωπος θα αισθάνεται πιο αδύναμος μπροστά στην έκρηξη των στοιχειωδών δυνάμεων μέσα του και μπροστά στην επιβαλλόμενη σ' αυτόν εξωτερική βία, αλλά και τόσο περισσότερο η ουράνια αυτή πατρότητα θ' αποκαλύπτει στον άνθρωπο την αίγλη της, ως τη μοναδική σωτηρία του και ως το πλήρωμα του είναι του. Διότι αυτή είναι ο τρόπος υπάρξεως του Θεού και η κοινωνία μας με το Θεό. Κατά το πρότυπο των αγίων πατέρων, ο μόνος αυθεντικός τρόπος υπάρξεως της λογικής κτίσης του Θεού. Μόνον εκεί όπου η ουράνια πατρότητα πραγματοποιείται και διαπαιδαγωγεί, εκεί και η αυθεντία παύει να είναι «ο σαδιστής πατέρας», και ο άνθρωπος αντί δούλος γίνεται υιός. «Ότι δε έστε υιοί, εξαπέστειλεν ο Θεός το πνεύμα του υιού αυτού εις τας καρδίας υμών κράζον αββά, ο πατήρ! ώστε ουκέτι ει δούλος, αλλ' υιός· ει δε υιός και κληρονόμος Θεού διά Χριστού» (Γαλ. 4,6-7) Κληρονόμος τίνος; Κληρονόμος του μόνου Πατέρα και κοινωνός της μοναδικής πατρότητας, μέσω της οποίας όλοι γίνονται ένα εν τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι.

(Μετάφραση από τα σερβικά: Βασιλική Νικολακάκη)

Πηγή: Περιοδικό ΕΠΟΠΤΕΙΑ 73/1982

[4] Πρβλ. Herbert Marcuse, *Eros et civili→sation*, Paris 1968, σσ. 199-202.

[5] Πρβλ. M. Klavel, *Velicije Marjsa, Mes sager d' action chretienne Russe (Ve stnik RHD)*, No 122, Paris 1977, s. 94.

[6] Αυτόθι, σ. 96.